

Beboere have, men paa den anden Side kan der ogsaa gives Omstændigheder, f. Ex. at Medlemmerne af Sogneforstanderskabet staae i Forhold til den omhandlede Veie eller til de Parter, mellem hvem Sagen er opstaaet, der kunne gjøre det ønskeligt, at Sagen indaankes til en høiere Autoritet. Hvis nu mit Forslag tages tilføje, indaankes Sagen til Amtsraadet med Sogneforstanderskabets vedlagte skriftlige Kjendelse. Amtsraadet bør derfor her, ligesom i andre lignende ubetydelige Sager, udnævne et Par Medlemmer, der møde paa Stedet for at forsøge Forlig. Opnaaes dette ikke, afgive de Beretning til Amtsraadet, der endelig afgjør Sagen. Man kan ikke tænke sig, at Noget skulde være Medlem af Amtsraadet uden at have Sagkundskab til at bedømme disse ganske ubetydelige Sager; juridiske Kundskaber behøves aldeles ikke, thi efter Lovudkastets § 8, som er bibeholdt, staaer det enhver af Parterne frit for paa ethvert Trin af Sagen at indaankes den for Domstolene. Den, hvem Afgjørelsen gaaer imod, vil have at udrede Befordringsgodtgjørelse, ligesom Tilfældet er ved offentlige Veifager, samt Udgifterne ved Tilsigelsen af Medlemmerne osv. Hvis Sagen derimod skulde indaankes til Landvæsencommissionsen, hvilket Udvalgets Fleertal efter Lovudkastet har bibeholdt, skulde der jo møde 3 Landvæsencommissionsmedlemmer, der hvert for sig skulde have Diæter og Befordringsgodtgjørelse. Udgifterne vilde saaledes mange Gange fordobbles, og efter hvad en sagkundig Mand har sagt mig, vilde Landvæsencommissionsen formeentlig ikke kunne afgive Kjendelse i det første Møde; der maatte altsaa afholdes flere Møder, inden man kom til den Afgjørelse, der ellers kunde skee i Amtsraadet. Saa store Udgifter skulde altsaa Communens allerubetydeligste Veie fremkalde, Veie, der ere komne frem ved Udskjæringer og lignende Leiligheder. Seer man hen til Parternes Stilling i saabanne Sager, naar de foreligge for Sogneforstanderskabet, er i Reglen den ene Part, den forurettede, villig til, for at undgaae Omkostninger, at udføre Alt, hvad Forstanderskabet forlanger, medens den anden Part maastee indaankes Sagen til Landvæsencommissionsen, hvorved den Part, der ikke har givet den mindste Anledning til Striden, kan,

naar Sagen gaaer Sogneforstanderskabets Kjendelse imod, komme til at bære umaadelige Udgifter. Dette finder jeg ubilligt og uretfærdigt. Hvis det af mig stillede Forslag om en ny § 7 vedtages, er det i Conseqvents med, hvad der skeer fra Amtsraadets Side i alle andre Veifager, ligesom det ogsaa stemmer med Forretningsgangen mellem de communale Autoriteter. Sogneforstanderskabets Kjendelse er jo tilstede hos Amtsraadet, der er den overordnede Communalautoritet; disse Veie have en privat Character, og derfor maa den paagældende Autoritet have en vis billig Afgift, og denne Afgifts Erklæggelse vil have til Følge, at Sagerne ikke altsor ofte indaankes. Jeg skal saaledes anbefale mit Forslag til en ny § 7 til Thingets og den høitærede Indenrigsministers Velvilje. De øvrige Forslag, jeg har stillet, ere rene Redaktionsforandringer, der staae og falde med selve Paragraphen.

L. C. Larsen: Jeg kan ikke Andet end anbefale det Endringsforslag, der af den ærede sidste Taler er stillet under Nr. 12. Det forekommer mig, at det vilde være et mærkeligt Brud paa den bestaaende Tingenes Orden, naar man vilde bestemme sig til at underordne en Communalbestyrelses Afgjørelse under en Landvæsencommissions endelige Bedømmelse. Landvæsencommissionsen ere efter deres Oprindelse og Uddannelse egentlig Domstole, eller ialtsald ere de i visse Henseender Skjøncommissionsen. De afvige Noget fra de almindelige Domstole ved deres Sammensætning og ved Reglerne for deres Virkemaade, men i Virkeligheden ere de Supplementer til Domstolene og til Skjønsmænds Udmeldelse af Domstolene. Der er endog en bestemt Instantsfølge, idet man fra Landvæsencommissionsen kan appellere til Overlandvæsencommissionsen og i visse Tilfælde endog til Høiestret. Her tænker man derimod paa at henlægge den Art Sager til communale Autoriteter, og det vilde da vist være ganske i Overensstemmelse hermed, at lade Sagen, hvis den skal forfølges videre, gaac til de høiere Autoriteter. Dette er ogsaa Tilfældet her i Kjøbenhavn, hvor Sagen er ordnet saaledes, at Afgjørelsen er overladt Communalbestyrelsen, men er Noget